

Şalom, 30 Mart 2011

Babamız Yomtov Garti

Babamın günlük hayatta en çok kullandığı sözcük “formidable” (olağanüstü) idi. Herkesi mutlu edecek güzel olaylardan başka o kadar küçük şeylerden mutlu olurdu ki. Onun için çok basit şeyler “formidable”dı. Annemle yarı yarıya paylaştığı bir tiramisu, bir matematik problemi, evdeki bitkilerin yeni bir yaprak vermesi, bir toplantıya gideceği zaman öğrencilerinin, dostlarının onu arayıp birlikte gitmeyi teklif etmesi, her şey olağanüstüydü. Babam mutlu olmayı bilen bir insandı. Hissettiği mutluluk yüzeysel değildi, mutluluğu kalbinin derinliklerinde hissederdi, çünkü bütün yüzü aydınlanır, çok güzel gülümserdi. Sevgi doluydu, insanları, doğayı, her şeyi severdi. Aslında “formidable” olan kendisiydi. Olağanüstü bir insan, olağanüstü bir babaydı. Ailesine çok düşküncüydü. Kararlarımızda bizi her zaman özgür bırakmış, yaşamımızın her döneminde bizi desteklemiştir.

Öğretmeyi ve öğrenmeyi sevdi. Öğretmen olmaktan gurur duyardı. Bir kere bile keşke başka bir meslek seçseydim dediğini duymadım. Matematik onun hayatıydı. Vefatından birkaç gün önce bile yoğun bakımda hemşirelere matematik oyunları öğretti. Ben babamın bilgi birikimine hayrandım. Nasıl bu kadar çok şey öğrenmiş ve nasıl bunları unutmuyor diye düşünürdüm. Hafızası beni şaşırtırdı. Maalesef beyin genç kalsa da vücudun diğer bölümlerinin yaşlanması önlenemiyor. Şunu da belirtmek isterim ki Sayın İnan Kıraç sayesinde hiçbir zaman hastalanırsam ne olur endişesi taşımadı, bütün sağlık problemlerinde en iyi şekilde bakıldı. Sayısız öğrencisi babama pek çok konuda yardımcı olmuş ve onu mutlu etmiştir. Yapılan iyilikleri asla unutmazdı.

Babamın vefatından sonra çok güzel yazılar yazıldı, çok güzel mesajlar aldık. Şöyle bir mesaj vardı: “Böyle bir insanın hayatınızın merkezinden geçmiş olması ne güzel”. Evet babam bizim hayatımızın

tam merkezinden geçti, yokluğunu daima hissedeceğiz ama “öğretmenlerin eseri öğrencileridir” derdi, O öğrencileri ile yaşayacak. Nur içinde yatsın.

Refika Inzelber

Babamın her gün çalıştığı odanın üç duvarı kitaplarla kaplıydı. Neden dördüncü duvarı değil diye merak edilirse, aslında orayı da kitaplarla kaplamak isterdi ama kapı nedeniyle kütüphane yerleştirememişti. Bir duvarı tavana kadar kaplayan büyük kütüphanenin camında üç resim vardır. Bence bu resimler yürüdüğü yolun sınırlarını ve aynı anda sınırsızlığını belirlemiştir: Atatürk, Michelangelo’nun “Hazreti Musa” heykeli ve Albert Einstein. Neden

Atatürk; çünkü Atatürk dürüstlüğü, çalışkanlığı, eğitimciliği ve gençliğin değerine ve ışığına inancı nedeniyle çizdiği yolu aydınlattı. Hazreti Musa; çünkü inanç ve dua hayatının temel ilkeleri olarak her gününü doldurdu ve sağlam, hatta çok sağlam bir temel kurdu. Fiziksel gücünün yerinde olduğu günlerde ve yaşı ilerledikçe gücünün azaldığı zamanlarda bile her gün daima dua ederdi. Dini felsefenin derinliğini kavrayabilmişti. Neden Albert Einstein; çünkü ilim ve matematik kalbini ve beynini

doldurmuştu. Bazen kâğıt gerekmeksizin sadece hayalinde problem çözerdi. Bu üç resmin simgelediği yollar hem paralel hem de kesişken olarak artık karışmış, derinleşmiş ve birbirlerini tamamlar hale gelmişlerdi, mükemmel bir sentez oluşmuştu. Bu inanç ve ilkeler onu daima ayakta, zihnini daima berrak tutmuştu. Bu derin güzelliği yaşadığımız için şükrediyoruz. Annemiz onu anlamış, her zaman destek olmuştur. Hayatları her şeyi paylaşarak gerçek sevgiyle geçti, bu uzun yolda beraber yürüdüler. Şimdi, yeni hayatımıza alışmamız gerekecek, ama sanki eskisinden de çok her an beraberiz.

Şarlot Şefkat Abenyakar